

ter imellem på lovlig grund, er det enten i form af selvforsvar eller efter bemyndigelse fra FN's Sikkerhedsråd.

Når vi nu taler om, hvorvidt det er lovligt, om det er på folkerettens grund, hvor er det så den bemyndigelse til den krig, der nu er i gang, ligesom? Hvor er det, at vi er tilbage i sporet? Resolutionerne fra begyndelsen af 1990'erne, 1990-91, er jo der, hvor vi kommer i mosen, når man læser Udenrigsministeriets eget responsum i sagen. Det siger jo, at de er midlertidigt suspenderet, indtil Sikkerhedsrådet igen har givet en bemyndigelse.

Er det lov og orden? Skulle vi ikke have haft den bemyndigelse, og ville det ikke have været langt bedre i forhold til at samle den internationale verden?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Frank Jensen ved udmærket, at Det Konservative Folkeparti så langt havde foretrukket, at der havde været en beslutning i FN's Sikkerhedsråd, men det er vores opfattelse, at det ikke er en juridisk forudsætning for den militære afvæbning af Saddam Hussein.

Må jeg ikke sige, at hele den diskussion om folkeretten, om der er FN-grundlag eller ej, indimellem har nogle undertoner, som kunne få én til at tro, at vi her i Danmark, i hvert fald nogle her i Folketingssalen, opfatter FN, som om det er en slags domstol, eller som om det er en slags international retsorden, som man bare kan – hvad skal man sige – indbringe sine sager for og så få dem afgjort. Sådan er det ikke, og jeg vil citere fra B.T.'s leder fra i går, som meget præcist siger nogle ting om det her. Der står:

»Vi taler om international retsorden, men den er ikke af en karakter som andre retsordener. Sikkerhedsrådet er ikke en domstol, og nogen anden verdensdomstol eksisterer heller ikke.

FN er ikke i stand til som organisation at håndhæve nogen form for retsorden. Det er op til medlemslandene, og reelt er en håndhævelse af international ret ikke mulig uden USAs medvirken eller samtykke.«

Det er jo en beskrivelse af virkeligheden. Det er ikke en beskrivelse af et ideal, som vi gerne vil have det, men det er en beskrivelse af virkeligheden, og den må vi nu engang forholde os til.

Må jeg så ikke sige til fru Lise Hækkerup: Det ville da have været rart, om Europa kunne have talt med én stemme. Nu er det jo altså ikke før-

ste gang og desværre nok heller ikke sidste, at det ikke er lykkedes. Det er da ærgerligt, at det internationale samfund lige fra FN og EU og her til Folketinget er splittet, som det er. Det er da ærgerligt, men det må bare ikke føre til handlingslammelse, som alene tjener Saddam Husseins ærinde.

Til fru Line Barfod: Krigsforbrydere er krigsforbrydere og skal naturligvis behandles sådan. Der er en arrestordre, og den er fortsat opretholdt. Han skal naturligvis tilbage.

Med hensyn til de øvrige bemærkninger, fru Line Barfod kom med, kan det jo ikke overraske, at Enhedslisten forsøger at latterliggøre den indsats, som danske soldater er på vej til at yde på fredens og demokratiets vegne. Sådan er det med Enhedslisten; man kan ikke forvente andet.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det er også det spørgsmål om hærchefen. Det bliver sagt af fru Pia Christmas-Møller, at han skal udleveres, at han skal tilbage til Danmark. Det er jo helt sikkert, at han enten er i Irak i øjeblikket – det påstår pressen at han er – eller at han vil være der i løbet af meget kort tid. Han vil jo næppe være i Bagdad. Det tvivler jeg meget på. Han vil være der, hvor USA har autoritet. Det vil sige, at der vil være mulighed for at rejse krav over for de amerikanske militære myndigheder om, at han skal udleveres til Danmark.

Kl. 16.20

Jeg vil godt spørge, om den danske regering som en del af det her beslutningsforslag vil have det som en forudsætning, og at man vil stille krav til de amerikanske militære myndigheder om, at hærchefen skal udleveres til Danmark, når han dukker op, og når man ved, hvor han er henne. Det er det afgørende spørgsmål. Det vil jeg godt have et klart svar på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er rystende at høre på, hvordan fru Pia Christmas-Møller nu afmonterer FN og i øvrigt også udtaler sig i fuldstændig strid med FN-pagten.

Jeg vil godt spørge fru Christmas-Møller, om FN-pagtens bestemmelser om krig og fred ikke rent faktisk er juridisk bindende, om det ikke er således, at det helt enkle folkeretlige grundlag er, at der kun må føres krig i to tilfælde, nemlig i tilfælde af, at man har et mandat – det har man